Mizah

ŞARLO'NUN YENİ FİLMİ:
DOLARA HÜCUM!

Sır küpü

Dedikoduyu aşktan da fazla seven kadınlardan biri, arkadaşının boynuna sarıldı:

— Nejatla senin aranda bir macera geçmiş, diye işittim. Ne olur! Anlatsana!

— Sır saklamasını sever misin?

— A! Tabii! Sevmez olur muyum!

— Ben de severim.

İnsaf!

Gece eve geldiği zaman çakır keyifti. Karısı da çakır efeliğini gösterdi. Adam, hiç sesini çıkarmadan, gidip yattı.

— Biraz sonra karısı onu dürterek uyandırdı:

— Kalk!

— Ne var?

— Uykunda konuşuyorsun.

Adam, homurdanarak söylendi:

— İnsaf, karıcığım! Artık ona da mı müsaade yok!

Şapur şupur

İki hizmetçi kız konuşuyordu:

— Bizim bey dün pişirdiğim yemeği o kadar beğendi ki...

— Ya? Ne yaptı? Dudaklarını mı şapırdattı?

— Hayır, benim dudaklarımı şapırdattı...

FIKRALAR

Pot

Ev sahibi, yeni gelen misafirini kapıdan karşıladı, salona doğru götürdü. İçeridekiler tatlı bir sohbete dalmışlar, bir anlatıp bin kahkaha atıyorlardı.

Ev sahibi biraz durakladı; sonra, misafirine döndü:

— Sizi acaba şimdi mi takdim etsem, yoksa keyiflerini bozmasam mı?

Tepki

Fahri Celâl, hastasını muayene ettikten sonra:

— Merak edilecek bir şey yok, beyefendi, dedi: sinir... Kendinizi üzmiyeceksiniz. Hiç bir şeye sıkılmıyacaksınız. En ehemmiyetli hâdiseleri bile hoş karşılayacaksınız. Bunun tek tedavisi budur. Meselâ, bakın, geçenlerde bana bir adam geldi; bin lira borcu varmış. Vâdesi gelmiş, «Nasıl vereceğim?» diye düşüne düşüne deli olacakmış. Ona da aynı şeyi tavsiye ettim. Bir günde iyi oldu. Anladınız mı?

Hasta, başını salladı:

— Anladım, doktorcuğum. O adam iyi oldu ama, bu sefer de ben hastalandım: çünkü ona bin lirayı veren bendim...

Garbe doğru...

Balonun ertesi günü konuşuyorlardı:

— Dün sabah balodan sonra ne yaptın?

— Hiç. Eve gidip güneş doğana kadar uydum.

— Az değil mi?

— Hayır, çok bile. Çünkü benim oda Garbe bakar.

Halâskâr

Vatman kızmış, biletini kaybeden yolcuya bağırıyordu:

— Bilet alacaksın, efendi, bilet! Yoksa seni kolundan tuttuğum gibi tramvaydan dışarı atarım...

Bu tehdide maruz kalan yolcu sevinçle:

— Haniya o günler! diye haykırdı. Ben demindenberi bu kalabalığı yarıp bir türlü dışarı çıkamıyorum!

Cehenem yolcuları

Ahmet Emin Yalman, son seyahatinden dönmüş, intibalarını anlatıyordu. Bu arada, Londradan dönüşte Akdeniz yoliyle geldiğini ve Tunusa uğradığını da söyledi.

Dinliyenlerden biri sordu:

— Tunus nasıl yer, üstâdım?

— Sıcak, çok sıcak. Tıpkı cehennem gibi bir yer.

Otekisi hayretle sordu:

— Yok canım? Yoksa orayada mı gittiniz?

Nisan şakası

Karısı kocasına sordu:

— Sen ne zaman doğdun, Allah aşkına?

— 2 Nisanda.

— İyi ki bir gün evvel doğmamışsın. O zaman kimse senin insan olduğuna büsbütün inanmazdı...

Tam vakti

D. P. nin gürültülü toplantılarından birindeydi. Kürsiye çıkan Tahtabaltadan sonra Demirpençe söz aldı. Konuştu, konuştu. Nihayet sözlerini bitirirken dinleyicilerine sordu:

— Soracağınız bir şey var mı?

Kalabalık arasından bir ses cevap verdi:

— Saat kaç?

Leb deyince...

Erkek arkadaşlar evin ses vermiyen bir odasında toplanmışlar karılarından şikâyet ediyorlardı.

Biri:

— Karımın anlattıklarını dikkatle dinlediğim zaman, yalan söylediğinin derhal farkına varıyorum, dedi.

Misafirlerden biri acı acı güldü:

— Dua et, bazı kadınların yalan söylediğini anlamak için dikkatle dinlemeye lüzum yoktur. Dudaklarının kıpırdadığını görmek kâfidir.

Mukayese

İki erkek konuşuyordu:

— Karım beni ekseriya Robert Taylor'la mukayese eder...

— Yok canım! Halbuki, sen Robert Taylor'a hiç benzemezsin!

— Evet. Karım da öyle söylüyor.

SAYI : 91 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 2 Nisan 1948

Mizah

Sahibi: RAMIZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK. TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Suyun bu tarafından..

Maliye Bakanı Halit Nazmi Keşmir vefat etti. Allah rahmet eylesin.

Merhumun ecnebi bankalarındaki mevduat hakkında söylediği sözü hatırlıyalım: Malûm olduğu üzere Bakan, yüz elli milyona çıkarılan bu paranın ancak sekiz on milyon olduğunu söylemişti. Miktarın azlığı cürmün sahasını azaltmıyacağı gibi Atlantik Denizinin öbür sahiline para kaçıranlara karşı küfrün de mahiyetini hafifletemez. Bektaşinin hikâysi gibi:

Sıcak bir gün üç beş softa kuzu çevirmek üzere kıra giderler. En aşağı dört saat çevrilmesi icap eden kuzu aksi gibi pişmek bilmez... Hava sıcak... Kuzuyu çevirenler ateşin karşısında fena halde bunalırlar. Nihayet bir ağaç dibinde gölgelenen bir bektaşi fıkarası görürler. Softalardan biri: «Bunalmağa mânâ yok. İşte size bir bektaşi zındığı... Çağıralım şu kâfiri. Ateşin karşısında çevirsin kuzuyu..

Bektaşiyi çağırırlar. Kuzuyu çevirmesini söylerler. Rind adam: «Eyvallah!» der çöker. Fakat kuzu bir türlü pişmez... Nihayet o da bunalır: «Hay dinini salladığımın kuzusu... Halâ pişmiyor!» diye bir küfür savurur. Softalar bunu işitince: «Vay! Mübarek hayvanın dinine seb etti!» diye bektaşiye saldırırlar, o da tabanları yağlar, dereye atlar karşıya geçer kurtulur.

Softalar dönerler... Kuzuyu ortaya getirriler. Fakat biri: «Dinine küfredilen kuzunun yenmesi caiz değildir. El sürmeyiniz!» der. Bir diğeri de: «Evet! Bunu ancak köpekler yer! Atalım şunu derenin öbür tarafındaki bektaşi köpeğine... O yesin!» hükmünü verir. Kuzuyu fırlatırlar. Bektaşi püryanı havadan kapar; kuşağından fodlayı çıkararak en iyi taraflarından cümbüşler. Softalar, yiyecek bir şey kalmadığı için ortaya helvayı getirirler. Bektaşi bunu görünce hemen kalkar suyun kenarına gelir, oradan bağırır:

— Ben o helvanın da dinini, imanını....

MİZAHÇI

SON KARAR!

— Yıkmağa ahdettik!

Al kuzum bir daha!

Yazan : **Refi' Cevad ULUNAY**

Gazeteler uzak sefer yapan gemilerimizde yine bir kaçakçılık vak'asından bahsediyorlar. Bununla kaçıncı oldu? Saymağa ne zahmet! Akdenize sefer dediniz mi? Ya gelenler, ya gidenler arasında kaçakçılık sağlam... Bu, âdeta bir zekâ provası oldu. Sefere çıkanların acaba gümrükçüleri nasıl atlatabilirim? düşüncesi ile hatıra gelmez kurnazlıklar tasavvur ettiği muhakkak. Eski bir lâf vardır: «Kötülük bir kızıl gömlektir. Giyenin ya yeninden, ya yakasından görünür» derler. Hakikaten de görünüyor; fakat elbette görünmiyenleri de var.

Son kaçakçıların kurnazlığı, vaktin darlığından istifade etmek. Cumhuriyette fotoğrafı görüldüğü gibi yolcular sözde geç kalıyorlar ve gemiye motörle yetişiyorlar. Tabiî bu telâş arasında valizler, bavullar el çantaları belki de sıkı muayene edilemiyor. Mesele basit değil mi? Fakat dediğim gibi yine de olmuyor. Bir taraftan bir bit yeniği çıkıyor; hilekârın mumu yatsıya kadar yanıyor!

Çocukluğumda hatırlarım: Bir zenci aşçımız vardı; arada kolbaşısını ziyarete giderdi. Hazırlanır, çarşafını giyer, evin büyüğünün eteğini öper, kapıdan öyle çıkardı. Bir gün yine böyle giyindi, kuşandı; büyük valdeme «Allaha ısmarladık!» demeğe çıktı. Eğilip etek öptükten sonra oda kapısına doğru giderken yere bir şeyler akmağa başladı, biz:

— Menekşe! Dur bakalım, paçalarından bir şeyler akıyor!

Diyoruz; kadın bir an evvel çıkmağa çalışıyor; fakat vaziyet artık saklanacak gibi değildi; bacıyı yakaladık; bir de çarşafı çıkaralım ki, her tarafından zırıl zırıl akan zeytin yağından başka karı, portatif kilere dönmüş. Aşçı kadın bumbar aldırmış; içine zeytinyağını doldurmuş ve iki ağzını mükemmel bağladıktan sonra beline sarmış. Barsağın mukavemet kabiliyetini hesap etmiyerek etek öpmek için eğilince bumbar patlamış, zeytinyağları da akmağa başlamış.

Vapur seferi yapan usta kaçakçılar kimbilir bu vakayı okudukları zaman aşçının acemiliğine ne kadar gülerler. Belki onlar da kaçakçılık için barsaktan istiane etmişlerdir ama, her halde bu barsak koyun barsağı değildir: olsa olsa yine kendi barsaklarıdır.

Vapur seferlerinde kaçakçılığın önünü almak için gümrük idaresi, Afrikada elmas madenlerindeki (Kafr)lara tatbik edilen muayeneyi hatırlatan şu yolda bir kararname neşretmeli:

Memleket haricine çıkacak olanlar eşya olarak hiç bir şey götüremiyeceklerdir. Kendileri de vapura binmeden gümrük dairesinde hazırlanan hücrelerde anadan doğma soyunarak X şuaı ile muayeneden geçecekler, ondan sonra üstlerindeki üstlerinde başlarındaki başlarında olarak sevkedileceklerdir.

Ama bu kadar takyid de çoğu yolcuları seyahat zevkini tatmaktan vaz geçirmez mi? Geçirir. Fakat bu da büsbütün ayrı bir meseledir. Yalnız şurasını unutmamalı ki, bu kaçakçılık böyle devam ederse vapurlarımızın vardığı memleketlerde namımız söylenecek ve şöhretten koltuklarımız da pek kabarmıyacak.

Kaçakçılığa pul asanların çoğu kadınlar... Lüks ihtiyacı zavallıların gözlerini öyle sarmış ki, akla gelmedik cüretlerde bulunuyorlar; kocaları helecan duyuyorlar da karılara vız geliyor.

Evvelce kadınlara (cins-i lâtîf) denilirdi. Sinirli idiler... İkide birde çarpıntıları tutardı... Hele yaşlıları fena bir haber alsalar teessürlerini bir kaç geğirti ile ancak defedebilirdi. Hattâ kumarda bile şimdi kadınlar erkeklere taş çıkarıyorlar. Sinirlerine hâkim oluyorlar; para kaybederlerse teessürlerini göstermiyorlar; kazanırlarsa paranın üstüne oturmasını biliyorlar... Bu kadar mümareseden sonra bir gümrükçünün şüphesini uyandırmamaklığın artık lâfı mı olur?

Bu helecan faslı bana Nasreddin Hocanın bir fıkrasını hatırlattı:

Hoca merhum, karısının üstüne bir genç kadın almış. Fakat büyük zevcesi ortağını bir türlü hoca ile başbaşa bırakmaz, akla gelmedik kıskançlık kavgaları çıkarırmış. Bir gün hoca büyüğün mutfakta meşguliyetinden istifade ederek küçük karısı ile gülüşüp şakalaşırken büyük hanım, birden şüphelenmiş, merdivenleri dör der dörder atlıyarak odaya koşmuş. Hoca ne yapsın? Hemen namaza durmuş.

Karısı ortağına bakmış, kocasını süzmüş.

— A efendi! demiş. Kıbleye arkanı dönmüşsün. Haydi şaşırdın diyelim. Namaza başı açık durmuşsun. Haydi unuttun diyelim...

Ondan sonra elini hocanın gümbür gümbür atan kalbine koymuş.

— Insaf et... Şu yürek, namaz yüreğine benziyor mu?

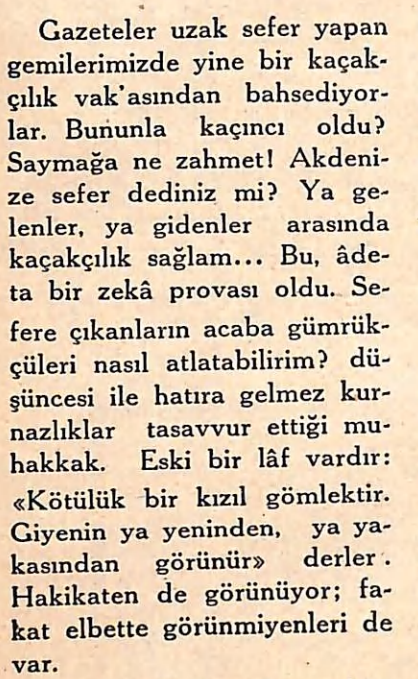

Kadın — Şapkalara tüy bulmak güçleşti.
Erkek — Merak etme, kadınlar yolacak hayvan bulmakta güçlük çekmezler.

DÜNYA İLE AHRET ARASINDA:

— Koyunlar, keçiler mezarlıkta otluyor diye kızıyorlarmış ama, bizim yeşillik toplamamıza bir şey demiyorlar..

— Elbette, bu zamanda insanların otlaması kabahat sayılmıyor ki!.

Büyük şair elçimize

Cümleten dersine cân attığımız bir anda
Bir de baktık ki yok üstâd-ı edeb meydanda

*

Biz ararken onu hasretle Emirgânda meğer
Kurmuş üstâd-ı edeb kürsiyi Pâkistanda

*

Görmiyenler çınaraltında mübârek yüzünü
Arayor nâmını mecmûada yâ dîvanda

*

Bence mısra'ları üstâd-ı azîm-üş-şânın
Aranır hâfıza kalmazsa eğer insanda

*

Sanmayın sâdece üstâdı kaçırdık elden
Handenin kahkahanın zerresi yok yâranda

*

Derd-i hasretle ağaçlar yoluyor saçlarını
Doğrudur kalmadı yaprak deseler ormanda

*

Öteden Kanlıkavak çeşmesi kan ağlarken
Beriden mâvi Boğaz vecde gelip tugyanda

*

Vardı hicrânımı teskîn edecek bir cânan
O da söz verdi nihâyet bana bir nîsanda

Bakarak çeşm-i teessürle Halîlin çayına
Seni gûyâ ki temâşâ ederiz fincanda

*

İsmail Hakkı Uzunçarşılı marpûç elde
Eski sohbetleri kaynatmadadır bir kalyanda

*

Yok o günden beri Tevfîk-i refîkinden eser
Kederinden uzanıp kalmaya bir bostanda

*

Hâlisin derdini hiç sorma ki içler acısı
Dar gelir derdine Körfez de onun umman da

*

O uzun derdi kabûl etse eder bahr-ı tavîl
Bunu takbîl ederiz ayrıca bir destanda

*

Yâdederken seni İstinye şehinşâhı Fuâd
Tavla bir yanda kalır zâr ile pul bir yanda

*

İçimizden biri zikreylese Yahyâ adını
Mars ederken rubikon hâle düşer bir anda

*

Dâim ol izzet ü sihatte ozanlar ozanı
Kailiz kalmaya bizler iki ay hicranda

Deli Ozan

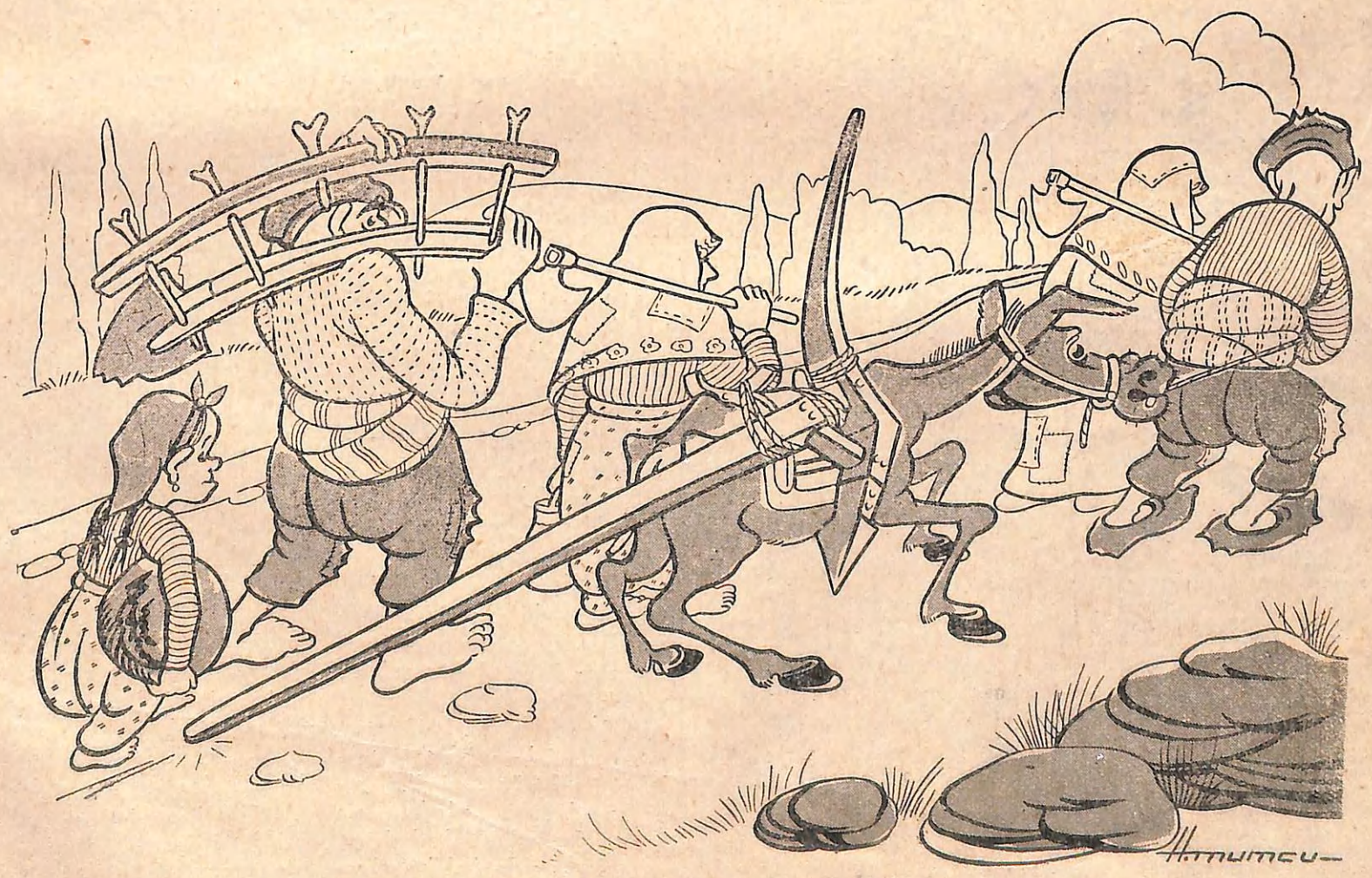

— Boyunduruğa eşeği koşacağız emme, öte yan boş kalacak..
— Ülen, öküzler gibi bakacak değiliz ya, oraya da birimiz gireriz!

— *Sulh güneşi de ilkbahar güneşine benzedi, bir görünüp bir kayboluyor..*

— *Anlaşılan bulut adamakıllı parçalanmadan güneşe kavuşmamıza imkân yok!*

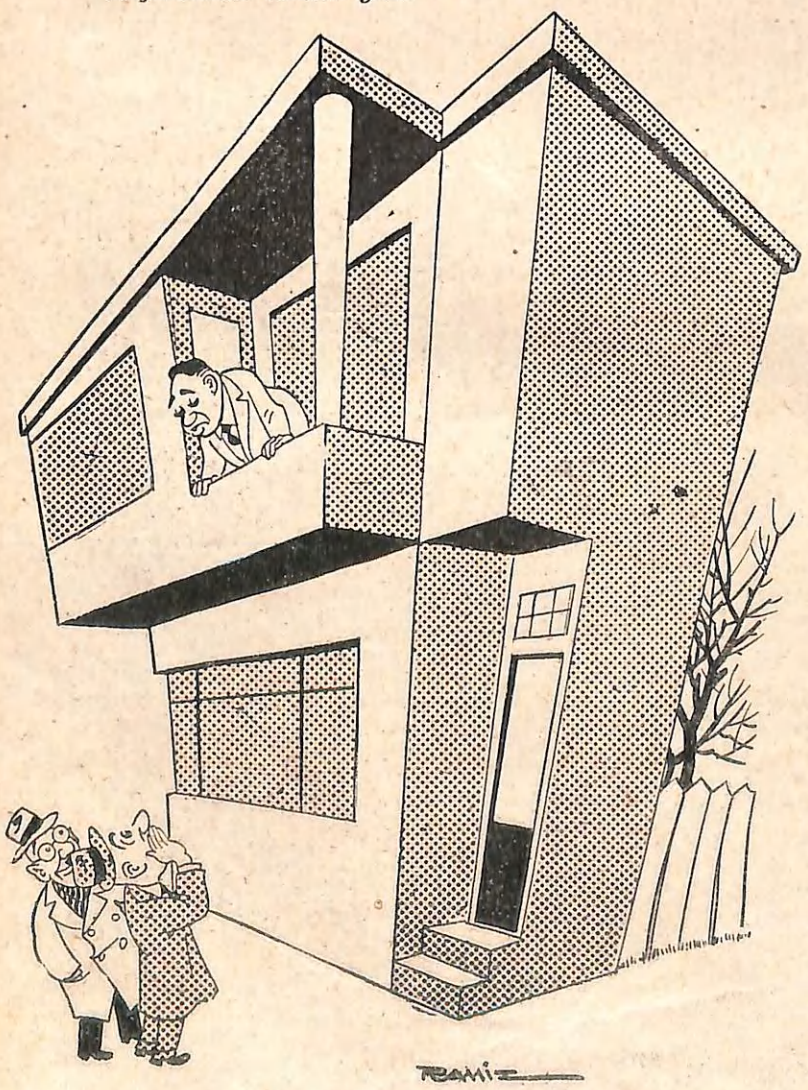

— *Biz bu gece bir âlem yapacağız, karını sat da sen de gel...*

— *Alan nerde?!*

Duymadıklarımız

Bu sütunlarda okuyucularımıza mümkün olduğu kadar nadide ve bilhassa yerli nüktedanlarımızın menkıbelerini vereceğiz. Bu fıkraların kahramanı olan şahıslar malûm olacağı gibi anlatanları da kaydedeceğiz. Fıkraların her hakkı mahfuzdur.

Ulunaydan:

Osmanlı Türklerinde Enderûn, hükümdar sohbetine lâyık çok zarif adamlar yetiştirmiştir. Böyle Eenderûnlular arasında zariflerden bir Hakkı Bey vardı ki, (Çingene) lâkabı ile tanınmıştı; Hakkı Bey, Sultan Mahmudun müsahiplerinden Sait Efendi ile çok sevişirmiş, Sait Efendi de daima onu sarakaya alırmış.

Bir gün Sultan Mahmut emretmiş:

— Sait! Çoktanberi Karagöz seyretmedim; bu akşam bir hayal oynat; Mabeyn ve Eenderûn erkânı da hazır bulunsunlar...

İrade tebliğ edilmiş. Hakkı Bey Sait Efendiye: «Allah aşkına! demiş, bana yalnızken satışıyorsun; fakat bari hazurda Karagöz oynatırken söz atma da seni tatlı tatlı seyredeyim...»

Sait Efendi: «Merak etme Hakkıcığım... demiş. Bir şey söylemem...»

Vakit gelmiş, büyük divanhaneye perde kurulmuş; saz takımı hazırlanmış ...Hünkâr teşrif eylemiş. Sait Efendi de yeri öperek sormuş:

— Şevketmeab, hangi oyunu ferman buyuruyorlar?

Sultan Mahmut:

— Hamam oyunu...

Oyun başlamış.

Sait Efendi, Karagözle Hacıvadın muhaveresinden sonra Hamam oyununa girişmiş. Kadınlar hamamının cıyak cıyak bağıran çocuk feryatları, yuvarlanan tas sedaları, susam satan zenci bacının lehce taklitleri ile bütün seyircileri sanatına hayran ederken sıra hamamdan çıkan kadınların, usta ile, natırla haklaşmalarına gelmiş.

Kadın sormuş:

— Natır kadın... Ben sana para verdim mi idi?

— Hayır efendim vermediniz...

— Ayol neye hatırıma getirmiyorsun? Ben Çingene hakkı sevmem!

Oradakiler padişah da dahil olduğu halde kahkahayı basmışlar!

Ercüment Ekremden:

Efendinin biri uşağına bir mektup vermiş ve:

— Mehmet! demiş; şunu al, cebine koy, bizim Mustafa Beyi biliyorsun a? Ona git. Bizim efendi cevap istiyor de. Anladın mı?

— Anladım, efendim!.

Aradan bir saat geçmiş, Mehmet kanter içinde dönmüş, gelmiş..

Efendi sormuş:

— Ne yaptın? Mehmet?

— Getdüm efendim.

— Mustafa Beyi gördün mü?

— Gordüm efendim.

— Ne dedi?

— Heç: mektubu cebime koydum; düşmesin diye elimle de sıkı sıkıya tuttum. O Mustafa Bey mi, nedir? Ona da, bizim efendi cevap istiyor, dedim. Sıfatıma baktı, baktı: «Hay ayı, hay!» dedi. Ille ve lâkin bana mı dedi, sana mı dedi, orasını bilmem gayri!

Ve Mehmet, cebindeki mektubu çıkarıp efendisinin önüne bırakmış.

Neyzen Tevfikten:

Bir gün Sirkecide eski İstasyon birahanesinde en kuvvetli hiciv şairlerinden Eşref merhuma sordular:

— Ustad! O güzel hicviyelerinde ekseriya isim tasrih etmediğin için kimi hicveylediğin belli olmuyor. Bu isim tayin etmemkeliğinin sebebi nedir?

— Söyliyeyim: Hicviyelerim, numarasız gözlük gibi her rezile uyar da ondan..

Eelarz-ı kudemâ

OLSAYDI

Dâima hem-kadehim âh o gazâl olsaydı
Gözlerim şârib-i sahbâ-yı cemâl olsaydı

Hiç düşünmeksizin îsâra şitâb eylerdim
Vaslı nakdîne-i cân-ü dile mâl olsaydı

Böyle külhan gibi yanmazdı gönül elbette
O sitemkâr, biraz vâkıf-ı hâl olsaydı

Yedi kat gökleri râhatsız ederdim billâh
Âh-u feryada eğer bende mecâl olsaydı

Bezme bir sakı-i dilber gelecekmiş, bâri
Yüzü tam ay gibi, ebrûsu hilâl olsaydı

Olur insan dediğin men'olunan şey'e harîs
Kimse içmezdi eğer bâde helâl olsaydı

(Tahir)in aldığı kâşaneyi medhetmezdim
Ona bir tek daha âlemde misâl olsaydı

Şimdi basmazdı kadem mantara (Ürgüplü Suad)
Târik-i râh-ı hatarnâk-i dalâl olsaydı

Gidemezdim, değil (İsviçre)ye, hattâ evime
Mîr-i (Atıf) gibi boynumda vebâl olsaydı

Böyle, vurguncular emmezdi bu mülkün kanını
Bizde tedbirli, basîretli ricâl olsaydı

Belki müfritler asarlardı kulak sözlerine
Vech-i (Yalman)da biraz sak aal olsaydı

Şu uğursuz ödenek zammı sebep olmasa da
Ne cidâl olsa, ne kıyl olsa, ne kaal olsaydı

Âlh, artık şu vatan sevgili hürriyetine
Kavuşup büsbütün âzad-ı melâl olsaydı

Her sözün - bal gibi - yenmezdi tadından a kalem
Azıcık sende bugün râhat-ı bâl olsaydı

Bu güzel şi'rini eylerdi muhakkak ezber
Şimdi Türkiyyede (Bey-atlı Kemal) olsaydı

Râsıd

BAZI MİLLETVEKİLLERİ D. P. DEN TARDEDİLDİLER..

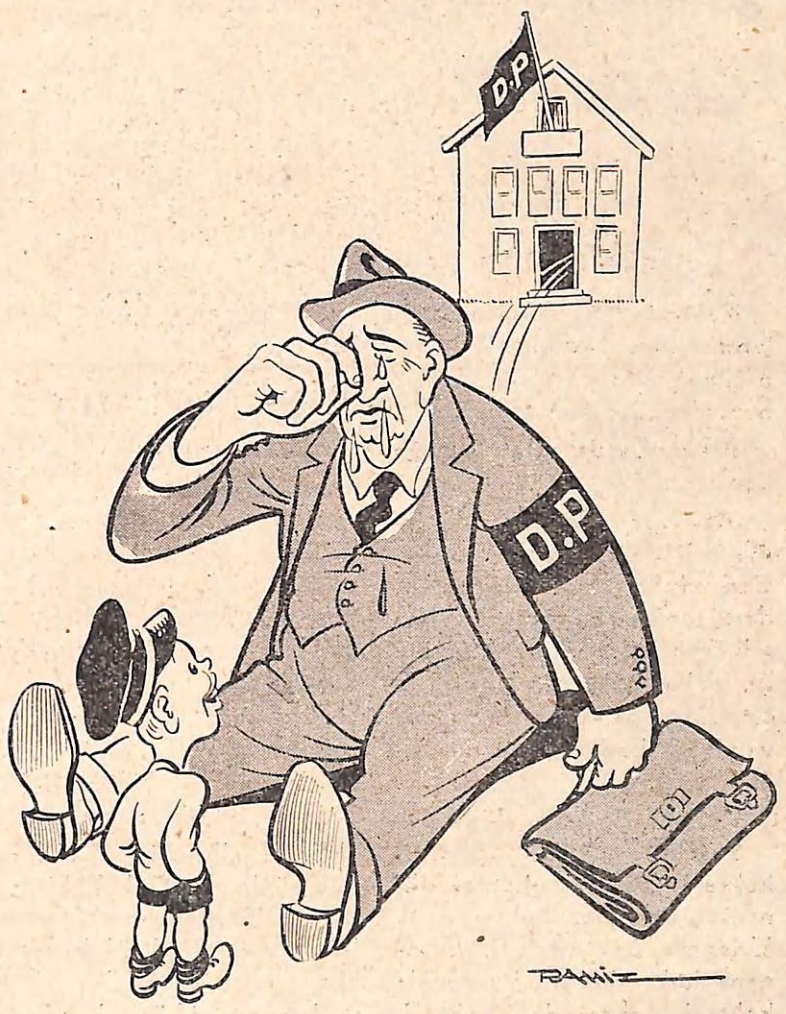

Çocuk — Tardı müebbet aldın diye üzülme baba, başka mektebe girersin!

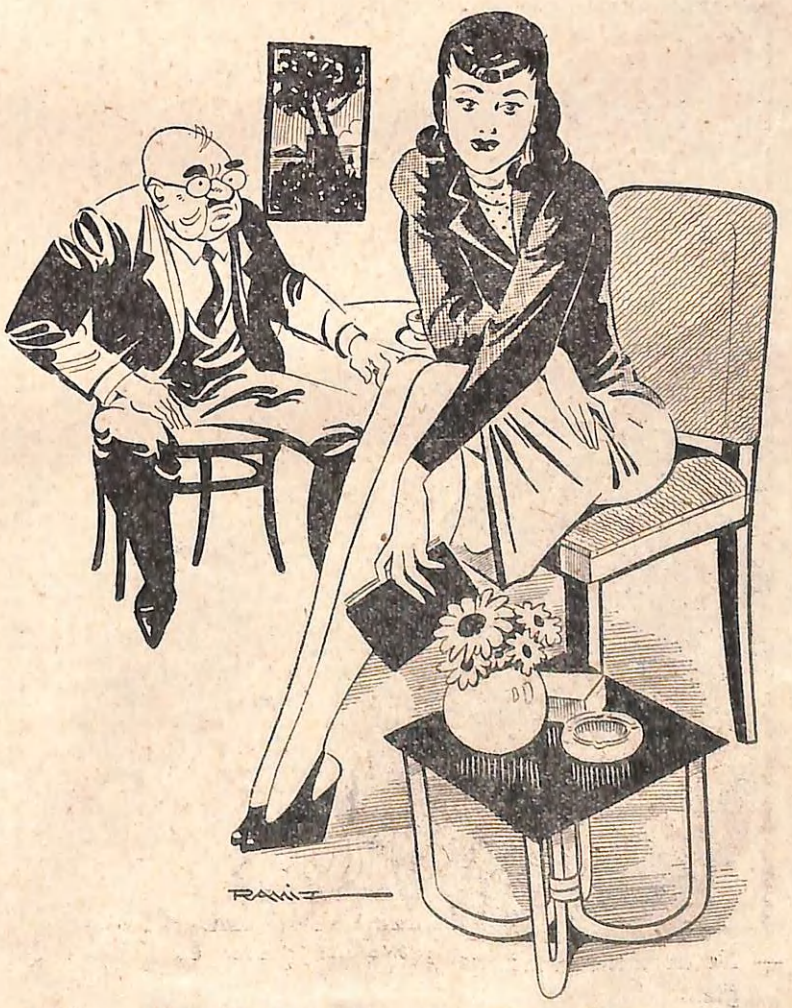

Baba — Okumak için (Divan) ları tercih etsen..
Kız — Zarar yok babacığım, ben sandalyede de okurum!

KISMETİNDE OLANIN

Yazan:
Hamdi VAROĞLU

Bir kokteylparti

Kokteylparti denilen toplantı, yorgunluk almak bahanesile kahve içmek kadar harcıâlem bir şey oldu.

Bir parça da rakı içmeğe benziyor.

Malûmya, rakı içenlerde, içme bahanesi tümen tümendir. Can sıkılır; gam dağıtmak, derdi unutmak için içilir. Neşeli iken keyiften, zevkten içilir, daha fazla neşelenmek için. Gam da, neşe de yoksa, yapılacak başka iş bulunmadığı için içilir.

Kokteyl de buna döndü.

Seyahate çıkanın şerefine kokteylparti, seyahatten dönenin şerefine kokteylparti. Evlenene kokteylparti, boşanana kokteylparti. Bayramda kokteyl, seyranda kokteyl, vara kokteyl, yoğa kokteyl.

İşittik ki, bu hengâmeye Anadolu Ajansı da karışmış; memleket içindeki muhabir sayısının 420 ye baliğ olması dolayısile bir kokteylparti vermiş.

Ajans muhabirlerinin, bulundukları yerlerden verdikleri memleket haberleri «çeşitli parti» haberinden ibaret olduğuna göre, dört yüz yirminin şerefine verilen «kokteylparti» elhak yerindedir!

Çocuğu gitti azı geldi

Müjde müjde! Ekmek çeşnisini değiştirmeğe lüzum kalmıyacağına dair bir rivayet dolaştığını tahmin ettirecek yollu bazı belirtiler görülmüş olması ihtimalinden bahsedildiği şayiasını işitenler bulunduğu iddia ediliyormuş.

Evet, evet, muhakkak. Inanmıyor musunuz? Vallahi de doğru, billâhi de doğru. Gazete yazıyor, a canım..

Eeey, elbette! Zaten bunun böyle olacağı belli bir şeydi. Garip kuşun yuvasını Allah yapar, kul sıkılmayınca Hızır yetişmez. Allah bir kapıyı kaparsa, öbür kapıyı da biz kaparız... Şey, affedersiniz yanlış oldu, bin kapıyı açar diyecektim.

Karı — Cevat Beyle karısına bak, hiç utanmadan tiyatroda fıstık yiyorlar..
Koca — Bunu söylemek için insan uyandırılır mı?!

Ne diyordum? Ha! Çeşni meselesi.

Efendim, bu mesele kökünden halledilmiş.

Haber verildiğine göre, bir komşu memleket, bizden arpa istiyormuş. Yerine buğday verecekmiş, hükûmete yapılan bu teklif şimdi inceleniyormuş. Şayet incelene incelene kopmazsa, bir anlaşma olacakmış. Şayet anlaşma olursa arpa verip buğday alacakmışız. Şayet buğday alırsak, bugünkü ekmek çeşnisinin değişmesine lüzum kalmıyacakmış!

Nasıl? Yüzünüz güldü, değil mi?

Tabiî a canım! Evlilyayı umur demişler bunlara, hangi derdin çaresini bulmazlar ki!

Di'encilere dair

Dilencilikle Mücadele Cemiyeti geçenlerde kongre topladı. Her kongrede olduğu gibi bir seçimler, raporlar, temenniler, kararlar falan. Allah sa'ylerini meşkûr etsin. Ama bana öyle gelir ki, bu cemiyet boşuna uğraşıyor.

Dilencilik bir nevi ruh hastalığı imiş, derler. Yahut daha başka bir tarifle, alkol gibi, morfin gibi, esrar, kokain, eroin gibi, pençesine geçirdiğini bırakmıyan bir musallat illet.

İstibdat devrinde, bazı kimseleri takibe memur edilen bir polisin, birkaç ay dilenci kıyafetinde dolaştıktan sonra istifa ettiğini, ömrünün geri kalan günlerini dilencilikle geçirdiğini misal diye kaç defa dinledim.

Taşradan akın akın geleni geri göndermedikten, şehirde yerden bitercesine türeyenini ortadan kaldırmadıktan, loncalarını yok edip değnekçilerini ele geçirmedikten sonra, dilencilerle mücadele, su dövme kabilinden nafile bir iş olur.

Kongrenin toplandığını gazetede okuduğum zaman, gözümün önüne kongre binası geldi. Öyle bir bina ki, kapısının önü «Bizim kongre toplanmış. Haydi gidelim!» deyip akın akın gelen dilencilerle dolu. Kongre âzası toplantıdan çıkarken «Beterin beteri vardır iyi ki bu cemmi gafir içeriye dolmadı» diye sadaka veren verene.

Dilencilerle Mücadele Cemiyetine bir teklifim var. Sadakayı alandan değil, verenden para cezası kesmek usulünü koydurmağa baksın. Bugünlerde harıl harıl gelir kaynağı arayan belediyeye de hizmet etmiş olur.

— Ne derdiniz varsa, ne şikâyetiniz varsa biz yüklenecegiz...
— Sana yazık olmasın bayım, yüklenecek kadar yüklenmişsin!

Çömezin Röportajları:

91

1 Nisanda kimi aldattın ?

Çizen: RAMİZ

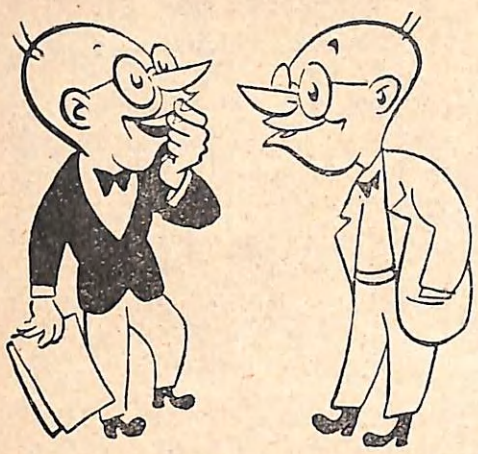

— Kimi aldattın?

— Sütçüyü aldattım: Terkos bir hafta akmıyacakmış diye!

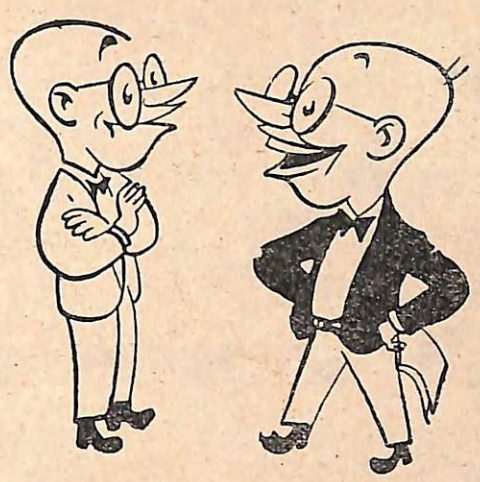

— Kimi aldattın?

— Fırıncıyı aldattım: Ofiste süprüntü kalmamış diye!

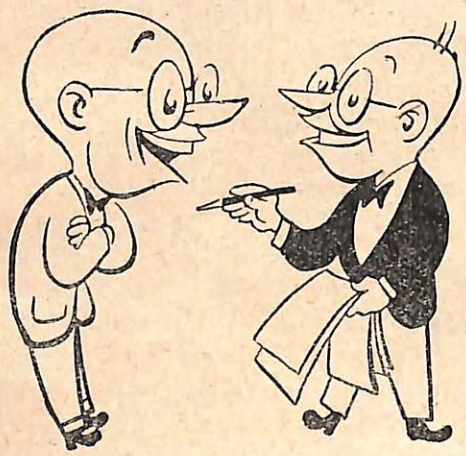

— Kimi aldattın?

— Şehirliyi aldattım: Yeşil saha için eviniz istimlâk edilmiyecek diye!

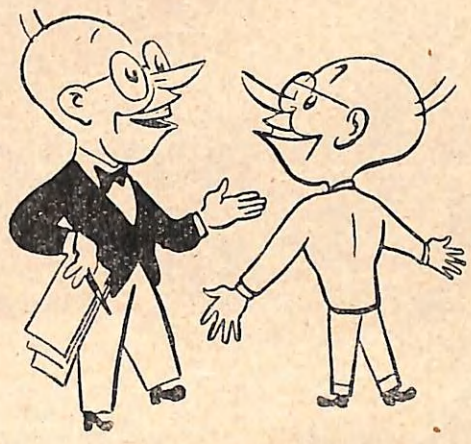

— Kimi aldattın?

— Hastayı aldattım: Hastahanelerde insan kolayca muayene oluyor diye!

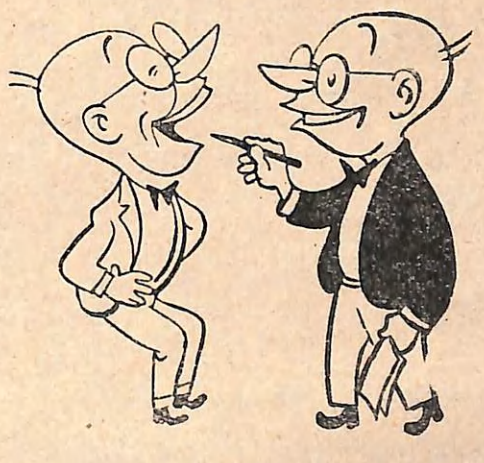

— Kimi aldattın?

— Emekliyi aldattım: Artık sizi de düşünmeğe başladılar diye!

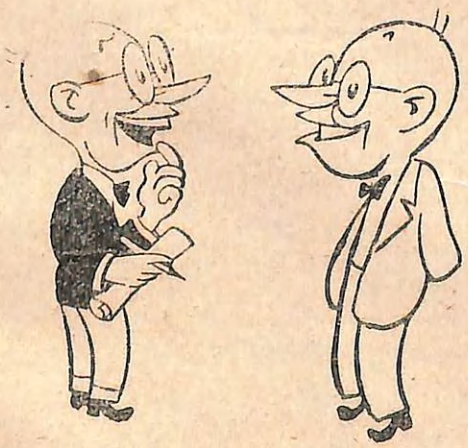

— Kimi aldattın?

— Partileri aldattım: Sonuna kadar sizden ayrılmıyacağım diye!

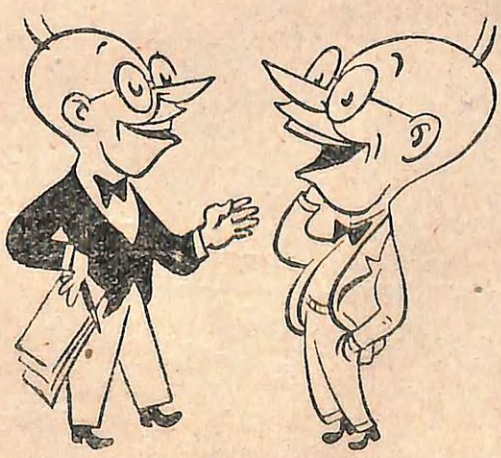

— Kimi aldattın?

— Halkı aldattım: Nasıl olsa aldanmağa alışmışsındır diye!

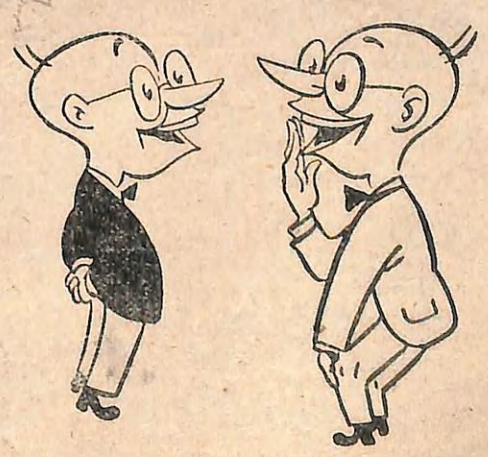

— .....?

— Fakat kimseyi aldatamadım: Rusya bir cennettir diye!

Hikâye

Atladı Genç Osman!

Yazan: VİRGÜL

Onden giden bir çift kadın bacağını, arkadan iki çift erkek bacağı takip ediyordu. «Dost başa bakar, düşman ayağa» derler. Kadınların erkekten daha âlâ düşmanı olur mu! Onun için, arkadakilerin de gözleri evvelâ ayaktan başladı. Yılan derisinden 35-36 numara bir çift iskarpin; Naylondan çoraplar; markizetten bir robun yarı şeffaf inceliğine bürünmüş dolgun bir kalça; bu dolgunluğa göre ince sayılabilecek bir bel; dolgunlukta ondan aşağı kalmayan bir göğüs... Derken baş geriye çevrildi: Olgun güzellikte bir çehre ve davetkâr iki göz.

Arkadaki «düşman» lardan biri:

— «İş var!» dedi, hücum koluna geçerek yürüdüler.

Tanışmak zor olmadı. Tramvay gibi, müşterek bir dert olduktan sonra Istanbulda kim kiminle dert ortağı olmaz ki!

Köprü üzerinde tramvay beklerlerken kadın, içini çekti, yanındakiler daha derin bir iç çekerek derde derman olmak istediler. Biri:

— «Nere gidecektiniz, efendim?» diye sordu.

Mahcup bir cevap:

— «Şişliye.»

Delikanlılardan ikincisi bir teklifte bulundu:

— «Tünelle çıksak daha iyi olur. Orada boş tramvay bulabiliriz.»

Güzel bir fikirdi doğrusu! «Olur mu, olmaz mı?» diye bir dakikalık bir münakaşa, nihayet, kabul.

Fakat tramvay gibi tünelin de azizliği yok mudur? Olmaz olur mu? Kadın önde, iki kahraman arkada, bilet yerinden geçerlerken, «çat! dedi, turnike kapandı: ikinci deli kanlı kendini hudut harici bir vaziyette buldu.

— «Siz gidin, Naci, ben bir sonraki ile gelirim» dedi.

— «Olur, Bülent, biz yukarıda bekleriz.»

Fakat bekliyen kim! Bülent tünelin üst başına çıktığı zaman tramvay çoktan gitmişti, tramvayla beraber onlar da. Atlatıldığına mı yansın, ayni usulle arkadaşını atlatmak için kurduğu plânı tatbik edmediğine mi yansın!

*
**

Ertesi gün buluştukları zaman Naci, kabahati kadına attı: tramvay geldiği zaman acele işi olduğunu söyliyerek hemen binmiş:

— «Siz isterseniz arkadaşınızı bekleyin» demişti.

Fakat Naci, arkadaşını ne zaman olsa bulabileceğini düşünmüş, kadını kaçırmak istememişti.

— *Oğlum oldu, imamı çağırıp adını koyduracağım..*

— *Aman, Recep adı koyma da ne koyarsan koy!*

Bülent:

— «E, ne oldu?» diye sordu.

Naci, ellerini uğuşturarak:

— «Mükemmel, azizim!» dedi. «Ağzına lâyık bir ziyafete kondum. Hem de sabaha kadar. Kadın, enfes bir mahlûk. Kocası yeni ölmüş, dünyada kendinden başka kimsesi yokmuş, kocasından da bir hayli miras kalmış...»

Ondan sonra, ne zaman görüşseler, hep o kadının lâkırdısı oluyor, Naci mütemadiyen: «Müjgân şöyle, Müjgân böyle» diye anlatıyor. Fakat Bülendin ısrarına rağmen, onu bir türlü kadınla tanıştırmaya yanaşmıyordu.

*
**

Aradan üç, dört ay geçmiş, Bülent de, Naci de Müjgân'ı unutup gitmişlerdi.

Bülent, bir gün «Noter Kâzım Hakkorur» imzalı bir mektup aldı. Bunda şöyle deniliyordu:

«Bayan Müjgân bu sabah vefat etmiştir. Esasen on günden beri hasta bulunuyordu. Kendisi, bütün servetini Bülent Belbağlar'a yani size bıraktığına dair bir vasiyetname tanzim etmiş ve bunu noterliğimize tasdik ettirmiştir. Müracaatiniz rica olunur.»

Bülent şaşırmıştı. Rüya mı görüyordu? Yoksa...

Aklına bir şey gelmişti. Hemen gidip Naciyi buldu. Naci Cinoğlu, meseleyi öğrenince acı acı güldü:

— «Hak yerini buldu, azizim!» diyordu. «Atlatayım derken ben atladım.»

— «Nasıl?»

— «Nasıl olacak! Basbayağı! Kadınla başım belâya girmesin diye ona kendimi Bülent diye tanıtmıştım, adres olarak da senin adresini vermiştim.»

Bülent: «Ne diyorsun?» diye bağırdı. Fakat arkadaşına kızmak mı, yoksa teşekkür etmek mi lâzımgeldiğini bilmiyordu.

Naci tekrar acı acı gülümsedi:

— «İyi kadınmış doğrusu!» diyordu. «Sağlığında ben istifade ettim, ölümünden sonra da sen!»

FIKRALAR

Aksi de varid

Güzelliği ile tanınmış, meşhurelerden biriydi. Basın balosunda da yine gözleri kamaştırmakla meşguldü. Yeni kur yapanlardan biri, dans ederken ona:

— Güzellik de başa belâdır, değil mi, hanımefendi? dedi. Her halde, herkesin ağzında «İstanbulun en güzel kadını bu!» sözünü işittikçe sinirlenirsiniz değil mi?

Meşhur mağrure derhal:

— Hayır, diye cevap verdi, bilâkis: «İstanbulun en güzel kadını bu mu?» dedikleri zaman sinirleniyorum.

Hayır dua

Ressamın sergisini görmeye gelenler arasında Asaf Halet Çelebi de vardı. Şair, bir aralık, ressama döndü:

— Son şiirimi okudun mu? diye sordu.

Ressam cevap verdi:

— İnşallah okumuşumdur.

Zevk meselesi

Halil Lûtfi Dördüncü, müessesesinde çalışanlardan birisile piyazcı dükkânında karşılaştı:

Yemek yiyenin masasında fazla boş tabak görünce taaccüp etti.

— Bu kadar yemeği sen mi yedin?

— Evet!. Can boğazdan gelirmiş, ne yapalım? Ben çeşitli yemeklerden zevk duyarım.

Halil Lûtfi Dördüncü gülümsedi:

— Doğru, dedi. Bu zevk meselesidir. Ben de az yemekten zevk duyarım!

Sinir meselesi

D. P. nin kongrelerinden birine giderken Celâl Bayar Burhan Belge'ye döndü:

— Ben konuşurken dinliyenlerin, ikide-birde saatlerine bakmaları sinirime dokunuyor. Senin de öyle mi?

Burhan Belge, başını kaldırdı:

— Hayır, ben ona alıştım artık. Fakat, saatlerini «acaba durdu mu» diye sallamaları zıddıma gidiyor.

Kusur

Kayserili, oğlu ile beraber İstanbula gelmişti. Oğlunun, her nedense, garip bir âdeti vardı. Kiminle tanışırsa: «Nerelisiniz?» diye soruyordu.

Babası bunu farkederek, oğlunu ikaz etmek istedi:

— Bana bak, oğlum. Bir daha kimseye «Nerelisin!» diye sorma, emi?

— Niçin baba?

— Ayıptır. Çünkü bir adam Kayserili olsa, derhal: «Ben Kayseriliyim» diye söyliyerek öğünür. Değilse, kusurunu meydana vurup adamı mahcup etmekte mâna var mı ya?

Partisine göre...

Gürültülü toplantılardan birinde idi, kürsüye çıkan sözcü, konuştu konuştu nihayet:

— İşte arkadaşlar, bütün arzularınızı yapacağız, sizi refaha kavuşturacağız; biz, milletin tâ kendisine dayanıyoruz. Vaidlerile ve alkış tufanı içinde sözünü bitirdi.

Fakat (Bir hakikat kalmasın âlemde nihan!) sözüne uyarak dinleyicilerine son bir defa daha hitap etti:

— Soracağınız bir şey var mı?

Kalabalık arasından Yavuz Abadan'ın olduğu zannedilen bir ses cevap verdi:

— Evet, hangi partidensiniz?!

Evvel Allah...

Mişon, yanına bir tezgâhtar almaya karar vermişti. Müracaat edenlerden birini uzun uzun süzdü; gözü pek kesmemişti.

— İyi, hoş ama, kuzum, dedi. Bu iş biraz çene işidir. Karşımızdakilere dil dökmesini bilir misiniz?

Adam boynunu büktü:

— Az çok bilirim galiba, dedi. Evlenmeden evvel, karımı hayli dil dökerek kandırmıştım. Şimdi de, evvel Allah, evde onu bastıracak kadar konuşabiliyorum...

Malın kadar zekâtın..

Baloya gitmek için acele ediyordu. Bir aralık elini, yüzünde gezdirdi:

— Traş olmak lâzım, fakat jilet almayı unuttum.

Babası, kendi kullandığı jiletlerden birisini uzattı:

— Harikulâde bir jilet. Çok keskindir.

Beş dakika sonra delikanlı, havlu omuzunda içeriye girdi. Traşını bitirmişti. Babası sordu:

— Nasıl?

— Mükemmel kesiyor.. fakat sakalı değil, yüzü...

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

ÇOK BEĞENİLEN
MECMUA
SALON
11 inci sayısı
ÇIKTI
HER YERDE
ARAYINIZ

Salonun sahifelerinde eserlerini veren ve kendilerile iftihar ettiğimiz imzalar:

Sabri Esat, Ercüment Ekrem, Yahya Kemal, Refi Cevat Ulunay, Faruk Nafiz, Hamdi Varoğlu, Doğan Nadi, Selim Sırrı, İ. Galip, Râşit Rıza, Şemsettin Kutlu, Rıza Tevfik, Dr. Muzaffer Şevki, Dr. Şükrü Hazım, Dr. Nuri Fehmi, Dr. Kâzım İsmail, Dr. Rıza Reman, Dr. Ekrem Şerif, Vahdet Gültekin, Selâmi İzzet, Fitne Fücur, Enes, Çallı İbrahim, Rabia Şakir, Ramiz Gökçe.

TOMBUL TEYZE

Sıska Dayı — Karıcığım, sana puvason davril olsun diye balık kıyafetine girdim..
Tombul Teyze — Ayol, sen bana puvason davrili evlendiğimiz gün yaptın.

T.T POSTASI

Geyikli: Abdullah Ayverdi:

S — Sayın Teyzeciğim, 948 yılı içinde İstanbulda bir radyo istasyonunun faaliyete geçeceği haberini sevinçle okumuştuk. Dört gözle beklediğimiz halde bir ses çıkmadı, yoksa yaz mı geçildi? Biz bu muhayyel istasyonda, sayın Teyzemizi spiker görmek istesek acaba siz ne dersiniz?

C — İstanbul Radyo istasyonu ile Üniversite inşaatı yarışa çıktılar. Radyomuzun sesi beş on seneye kalmaz çıkacak, fakat Üniversiteden ses çıkıp çıkmıyacağını torunlarımızın torunları düşünsünler.

Bizim spikerliğimize gelince: Dinleyicileri sinirlendirmemek için şimdiden yumrta içip sesimizi ayarlamağa başladık!